

Οι Γέροντες Ιάκωβος Τσαλίκης, Ιωσήφ Βατοπεδινός και ο Όσιος Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης προτρέπουν κάποιον ώστε να ιερωθή

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Μαρτυρία μοναχής: «Ο πατέρας μας, π. Γεώργιος Σιριβιανός (1919-2002), ήθελε να γίνη Ιερέας από μικρός, αλλά συγχωριανοί πού θεωρούσαν την ιερωσύνη βιοποριστικό επάγγελμα, τον εμπόδιζαν για να μη μειωθούν οι απολαβές του δικού τους ιερέα. Σκέψη για να εγκαταλείψη το χωριό (Κυπερούντα της Κύπρου) ούτε κατά διάνοιαν. Τα χρόνια περνούσαν, και στα 70 του (1989) ο γέροντας Ιωσήφ Βατοπεδινός του πρότεινε να ιερωθή, για να εξυπηρετή ως ιερέας το γυναικείο Μοναστήρι της Αγίας Τριάδος στην Θήβα.

«Παρά τον πολύν πόθον πού είχε για την ιερωσύνη, λόγω της προχωρημένης ήδη ηλικίας του αμφέβαλλε αν αυτό ήταν το θέλημα του θεού. Ο υιός του π. Μιχαήλ του πρότεινε τότε να το θέσουν υπό την κρίσιν των γερόντων π. Πορφυρίου και π.

Ιακώβου και να κάνουν ό,τι αυτοί τους προτείνουν.

«Έτσι μια καλοκαιρινή μέρα πρωί-πρωί φτάσανε στον γέροντα Πορφύριο. Η αυλή της Μονής ήταν γεμάτη κόσμο και λεωφορεία, λες και είχε πανήγυρη. Όλοι περίμεναν να πάρουν την ευχή του Γέροντα, αλλά δυστυχώς ήταν άρρωστος και δεν έβλεπε κανένα. Άρχισε ο κόσμος να φεύγει απογοητευμένος, αλλά ο π. Μιχαήλ είπε στον πατέρα να περιμένουν λίγο ακόμη. Σε λίγο βγήκε μία γριούλα, η αδελφή του Γέροντα, και έψαχνε τούς ιερείς από την Χαλκιδική. Επειδή μόνο ένα ιερέα έβλεπε (τον π. Μιχαήλ, πού τότε υπηρετούσε ως εφημέριος σε ενορία της Χαλκιδικής) είπε· «ο Γέροντας είπε να περάσουν οι παπάδες από την Χαλκιδική, αυτοί να πάρουν μόνον την ευχή, καμμιά κουβέντα».

«Ο π. Μιχαήλ τότε πήρε τον πατέρα και πήγανε και τούς έδωσε μόνον την ευχή του. Δεν ήταν καλά. Ας σημειωθεί, όμως, ότι δεν ειδοποίησαν κανένα για την άφιξή τους, δεν τούς ήξερε ο Γέροντας και λόγω του πλήθους και της ασθενείας του δεν έδωσαν κανένα σημείωμα.

«Απ' εκεί πήγαν στον γέροντα Ιάκωβο. Και εκείνος ήταν πολύ αδιάθετος, δεν δεχόταν κανένα, ενώ πλήθος πολύ τον περίμενε. Παρεκάλεσαν έναν υποτακτικό του π. Ιακώβου να τούς κάνη την χάρη να τον ειδοποιήσουν, μήπως και τούς δεχόταν. Στην επιμονή τους πείσθηκε, ειδοποίησε και ο Γέροντας είπε να πάνε μέσα μόνον αυτοί που ήλθαν από την Χαλκιδική.

«Ασπάσθηκε ο π. Ιάκωβος τον π. Μιχαήλ και στην συνέχεια αγκάλιασε και ασπάστηκε τον πατέρα μας με τον ίδιο ιερατικό τρόπο λέγοντας· «καλώς τον, τον αδελφό μου, τον Ιερομόναχο. Ο Χριστός για σένα υπέγραψε την ιερωσύνη πριν 40-45 χρόνια. Ο Χριστός έδωσε την υπογραφή του, δεν την παίρνει πίσω, θα πάρης την ιερωσύνη, αλλά ο πόλεμος του πονηρού δεν σταματά, θα συνέχιση· και πρόσεξε να σταθούμε αντάξιοι της υποταγής μας, να τον πολεμούμε καθημερινώς».

«Με το διορατικό του χάρισμα “είδε” από πολύ παλαιά το ιστορικό τού προβλήματος και έδωσε απάντηση προτού αναφέρη ο πατέρας μας κάτι για το θέμα που τον απασχολούσε».

Πηγή: Ο Γέρων Ιάκωβος (Διηγήσεις - Νουθεσίες - Μαρτυρίες), § οδ'. «Θα πάρης την ιερωσύνη», σελ. 228-230, Έκδοσις του Κέντρου Ενότητος και Μελέτης - Προβολής των αξιών μας «Ενωμένη Ρωμιοσύνη», Σειρά «Ορθόδοξο Βίωμα», Τόμος 4, Θεσσαλονίκη 2016.